

[Ib Christensen]

En anden grund er – som tidligere ordførere og også ministeren har været inde på – uklarhederne i forslaget. Hvad er en egentlig nødsituation? Sammenrodningen mellem huslejeboykotsituationer og andre situationer – altså arbejdskonflikter – er en selvstændig grund til at afvise dette forslag.

En tredje selvstændig grund til at afvise forslaget er, at den neutralitet, som det offentlige skal udvise i en lovgivning som bistandsloven, til fulde er tilgodeset dels i loven, dels i det cirkulære, som er udsendt.

Retsforbundet finder derfor ikke noget grundlag for, at dette forslag skal nyde fremme. Det oplyses jo ikke i bemærkningerne til forslaget, hvad baggrunden er. Det var en anden situation, hvis der var en baggrund for forslaget, hvis man kunne påvise manglende neutralitet eller lignende, men det forsøger man end ikke. Det er nu blevet oplyst, at det drejer sig om 14–16 tilfælde, hvor man har fået udbetalt støtte i forbindelse med en arbejdskonflikt. Der er derfor efter vort skøn ingen baggrund for at foretage en ændring i bistandsloven.

Man kunne måske tilføje den politiske betragtning, at her står vi ved det første fremstød for det nye politiske kraftcentrum, bestående af venstre, konservative, centrumdemokrater og kristelige – det er næsten synd, at fremskridtspartiet ikke kan få lov til at være med til dette forslag. Dets karakter og dets tendens er tydelig, og det giver en antydning af, hvad der er det nye politiske kraftcentrums særlige bestræbelse. Dermed er forslaget i og for sig også karakteriseret.

Tyroll (VS):

Som det er sagt fra andre ordførere, har vi haft lejlighed til at tage stilling til et tilsvarende forslag tidligere, og allerede dengang meddelte vi selvfølgelig fra VS' side, at vi ikke kunne medvirke til gennemførelse af forslaget, hvilket næppe kom som en overraskelse for nogen.

Der kunne alligevel være anledning til ikke blot at henvise til tidligere bemærkninger, men også ved denne lejlighed at fremsætte nogle bemærkninger til forslaget.

Der synes ikke at være grænser for hykleriet herinde. I de almindelige bemærkninger til forslaget siger man, at det er hensigten med lovforslaget at forhindre, at det offentli-

ge bliver part i selvforskyldte handlinger som kollektiv arbejdsstriid og huslejeboycot. Heraf kunne man umiddelbart få den forventning, at nu ville de borgerlige på en eller anden måde forsøge med en forebyggende aktivitet, idet man måske ville hindre, at der blev givet frit løb for, at boligspekulanterne kunne angribe lejerne, og idet man ville modvirke, at staten greb ind i fastsættelsen af overenskomsterne på arbejdsmarkedet – således at der heller ikke deri var en årsag til at tage kampen op imod de statslige nedskæringer og de statslige angreb i det hele taget, som arbejderklassen bliver udsat for. Men det ligger der jo ikke i forslaget. Tværtimod, der ligger trods de hykleriske ord om neutralitet, at man yderligere beskærer arbejderklassens kampbetingelser.

Det er klart, at der er grænser for, hvor meget man hopper på ude på arbejdspladserne. Der er grænser for, hvilket hykleri man kan acceptere. Dette vil man nok i allerhøjeste grad gennemskue og se, at der i realiteten er tale om, at man fra de borgerliges side vil forsøge at bruge statsmagten i kampen mod arbejderklassen. Det er simpelt hen det, dette forslag er udtryk for, og det, der er intentionerne.

Det kan være bedøvende ligegyldigt, om vi står her og siger noget om, hvilke principper der er nedfældet i bistandsloven, for det blev jo allerede sagt den 17. maj, at det er de konservative, det er hr. Palle Simonsen fuldstændig ligeglad med, for her er der tale om et behov hos de borgerlige for at få grebet ind over for arbejderklassen og få forringet dens vilkår.

Der er forskellige principper i forslaget, som vel nok er lidt nye. Jeg hæfter mig bl. a. ved, at man nu vil have, at bistanden skal udmåles, ikke efter reglerne om kontanthjælp, men efter reglerne om varig bistand – altså de minimale ydelser, der er tale om, i det øjeblik man kommer på varig bistand. Jeg ved ikke, om dette forslag er udtryk for, at forslagsstillerne mener, at de personer, der bliver ramt af denne ændring, faktisk kan forventes at komme på varig bistand, fordi de kommer i varige vanskeligheder, for så er der selvfølgelig en vis logik i det. Selvfølgelig er det udtryk for, at man ønsker at ramme aktionerende arbejdere så hårdt som muligt.

Selv om socialdemokratiet og regeringen i dette tilfælde fremtræder som umiddelbart